

ската Народна библиотека, чийто многогодишен директоръ бѣше той. А презъ това време той все работи и за поезията и дава своитѣ хубави книги. Но следъ като напуща службата и се оттегля въ Римъ, дето Славейковъ е смѣталъ да довърши своята Кървава пѣсенъ, смъртта го застига още младъ въ Комо Брунате — Италия, кждето той умира презъ 1912 година далече отъ родната земя, която той обичаше толкова дълбоко. Десетъ години следъ това, въ 1921 година, неговитѣ останки бѣха пренесени и погребани въ България.

Пенчо Славейковъ е посветилъ своя животъ изключително на поезията. Неговитѣ книги — Епически пѣсни, Блѣнове, Сънъ за щастие, На острова на блаженитѣ — сж едни отъ най-скжпитѣ художествени богатства на българската книжнина. А голѣмата Славейкова псема Кървава пѣсенъ е най-голѣмото негово дѣло; тя увѣнчава поезията му, тя е единствена; защото ние нѣмаме въ литературата си друго, което би могло да се равни съ величието и хубостта на Кървава пѣсенъ.

Като е съзнавалъ, че нашиятъ, отскоро заживѣлъ свободно, народъ нѣма още съвършенството на други европейски литератури, Славейковъ е творилъ съ волята да създаде и у насъ поезия, която да се равни съ поезията на другитѣ. И затова голѣмитѣ чужди поети сж били учители на Славейкова, отъ тѣхъ той се е стремилъ да усвои майсторството на своето изкуство.

Ала не трѣбва тогава да се мисли, че Славейковъ е нѣкакъвъ бездаренъ подражателъ, който е използвалъ само чуждото. Той е съумявалъ да претвори заетото, да го на-

прави свое. Защото Славейковъ е даровитъ поетъ.

Не само чуждото е използвалъ Славейковъ въ поезията си; не само себе си, своята душа, своитѣ радости и скърби е възпѣвалъ той. Славейковъ е познавалъ много добре и творчеството на народа — неговитѣ приказки, пословици и главно неговитѣ пѣсни. Не напраздно е синъ на Петко Славейкова. И Пенчо се е възхищавалъ отъ хубоститѣ на нашата народна поезия. И се е стремилъ да използва тия огромни поетични богатства, като ги е въвелъ въ своята поезия. Той е въвелъ въ нашия книжовенъ езикъ думи, изрази, образи, които дотогава сж оставали неизползувани. Той е билъ примѣръ и за своитѣ събратя, като е обръщалъ вниманието имъ къмъ живота на народа.

Широко и разнообразно е съдържанието на Славейковата поезия. Въ нея ние намираме човѣка съ неговитѣ най-разнообразни чувства, настроения и желания. Въ много свои стихове Славейковъ възпѣва природата и нейния чаръ. А въ много отъ своитѣ работи Славейковъ дава картини, събития и хора непосредно изъ живота на българина, на българското село на нашата земя. И това, може би, щѣше да бжде достатъчно да можемъ съ право да смѣтаме Славейкова за нашъ голѣмъ народенъ поетъ, ако не бѣше Кървава пѣсенъ. Въ нея Славейковъ е възпѣлъ подвизитѣ и величието на българина, подготвянето на Априлското възстание, самото възстание и въ последнитѣ пѣсни — шипченскитѣ боеве. Славейковъ е нахвърлялъ предъ насъ широка картина на тогавашния животъ, нарисувалъ е богата редица най-разнообразни лица, изобразилъ ни е вели-